

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 206. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387795760/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

gravet firkantede Huller, den opgravede Overtørv lagt ved Siden. Her var det at stakkels Vilhelm omsider fandtes, efter lang Leden i den vidtløftige, og heromkring bakkede Hede. Hønehunden blev deres Vejviser. – Da de nemlig først forgjæves havde søgt hans Spor paa Colonien og hos de faa vidtadsprede Hedeboere af Vium Sogn, og siden eftersøgt Lyngdale og Tærvegrave, hørte man pludselig langt borte en Hunds ynkelige Tuden. Man reed efter Lyden, der i korte Mellemrum gjentoges; og da man kom nærmere, raabte Etatsraaden: »Det er, sandt for Herren! Vagtel.» Lidt nærmere, og de fik Øje paa den hvide Hund, der nu rejste Næsen i Skye, og hylede, og nu lagde sig ned og forsvandt i Lyngen. De ilede did – der laae inde mellem Hullerne i den paabegyndte Plantage Jæger og Hest, den Første lidt foran den Sidstes Hoved, og Hunden ved hans Side. – Sandsynligviis maatte Hesten ved uforsigtigt Ridt mellem disse Huller være styrtet, og Rytteren have fløjet forud og brækket Halsen. Begge vare allerede begyndte at gaae i Forraadnelse. Men Etatsraaden nærede en anden Mening: han lod ved Rettens Hjælp anstille Undersøgelser, af hvilke der dog slet Intet kom ud. Vel saaes et Hul paa Hestens Bringe; men det kunde, i dens Fald, en skarp Steen have gjort; og desuden blev Stanken jo længere jo værre, og Ingen kunde eller vilde paatage sig Obductionen paa nogen af dem.

Man maatte nu beslutte sig til at begrave Skyttens Liig. Jeg var med i Følget, da min salig Fader kastede de tre første Spadeslag paa Kisten, og udtalte den til Forkrænkeligheden og til Forklarelse indviende Formular; men Graven blev først fyldt og tilklappet efter flere Dages Forløb, da Etatsraaden saae, at alle hans Bestræbelser for at opdage Noget vare spildte.

Hesten blev samme Dag nedgravet paa Toften, hvor den havde været henlagt, og Hunden – kjere Læser! ihvo Du end er, stød Dig ikke over en gammel fattig Poets Kjællingvornhed! Lee heller ikke ad ham! saa maa Du forresten gjerne troe, at han gaaer lidt i Barndom – Hunden Vagtel, min kjereste Legecammerat paa det alvorlige Aunshjerg, han som mangan Gang havde deelt mit Smørrebød med mig, og flere end een Gang fundet og bragt mig et tabt Lommeklæde eller Handske; ja, jeg vil tilstaae det reent ud: jeg græd ogsaa over Vagtel. Om det var for Vilhelms Skyld? Meget muligt – jeg veed det ikke selv. – Saalænge Skytten laae Liig, laae Hunden hos ham. Han vilde fulgt ham til Graven; men var dertil alt for udtæret. Man lukke-